

И тъй, тріезычнии-тѣ еретици сѣ были вѣнкашни врагове. Макарь наши-тѣ древни паметници и да говорѣтъ, че тѣ сѣ были *омрачени зависшю* или пакъ че сѣ были *окаянни и не вѣдяшѣ что глаголюще*, но ные сега ясно можемъ да си обеснимъ истинни-тѣ причини, по които тріезычници-тѣ сѣ хулили Славенски-тѣ писмена, ужъ за това, че тѣ *не сѣшѣ законни и не сѣшѣ приѣшти Богомъ*. Подъ такова едно, ужъ, законно нападанье на Славенско-то Богослужение, ные никакъ не се съмнѣваме, че ся е тайло властолюбіе. — Както и да е, тази ересь не е была тъй опасна за Българската църква въ онова време: Българско-то царство е имало доста сила за да отблъсне отъ църква-та си всякакви вѣншни властолюбиви *поползновения* на неѣ. А пакъ ревностни-тѣ тогавашни подражители на блаженни-тѣ учители *Словѣньскѣ языкѣ*, подъ защита-та на тази сила, можили сѣ добрѣ да опровергнѣтъ лѣжливи-тѣ доказателства на тѣзи врагове, и да ги изобличѣтъ като *кляди еретически*. — Опасни сѣ были за Българска-та църква други врагове, които тя е сръщала внѣтрѣ въ Българско-то царство. Тѣй, щомъ тя се появи, вдигна се противъ неѣ страшна бура отъ страна-та на Български-тѣ бояре, които сѣ искали да си останѣтъ съ своята езическа вѣра. И съ голѣмъ трудъ, съ проливанье на много кръвъ Царь Борисъ можи най-послѣ да умири тази бура <sup>19)</sup>.

Защо-то тази бура быде разсѣяна съ сила, то тя не исчезна съвѣмъ: езичество-то не можи да се иско-

---

<sup>19)</sup> Ето що се пише за това въ единъ нашъ паметникъ отъ 14ти вѣкъ. Оному (Борису) же крѣстившу сѣ, вѣсташа Българенѣ, хотяще убити его, *яко* вѣрѣ ихъ оставѣша. нѣ тѣи изшедъ на брань, побѣди ихъ и отъ толи крѣсти овѣхъ волеѣ. а другихъ яждеѣ. — О переводѣ Манас. лѣт Черткова стр. 98. По-подробно говори за този букъ Хинкмаръ Реймскіи въ бертински-тѣ лѣтописи. Виж. Вѣкъ Болг. царя Симеона 24.